

L'OPINIÓ

Any V - Número 436
Preu: 10 cèntims

BARCELONA · Dimecres, 26 d'octubre de 1932

HAN ESTAT CONVOCADAS LES ELECCIONS DE DIPUTATS PER AL PARLAMENT DE CATALUNYA.

AQUESTA ES UNA HORA DE RESPONSABILITAT. EL POBLE CATALA EN TE CONSCIENCIA I SABRA TRIAR ELS HOMES QUE L'HAN DE GOVERNAR.

EL DECRET DE CONVOCATORIA DE LES ELECCIONS PER A LA CONSTITUCIO DEL PARLAMENT CATALA

LES ELECCIONS TINDRAN LLOC EL DIA 20 DEL MES ENTRANT, I EL PARLAMENT ES REUNIRA EL DIA 6 DE DESEMBRE AL PALAU DE LA CIUTADELLA

Amb el pensament posat en els destins de Catalunya, el Govern Provisional de la Generalitat sent arribada l'hora solemne de cridar-vos a constituir el seu Parlament. Hora solemne, que no hauria de passar desapercebuda per ningú i que per a tots hauria d'ésser record del nostre passat gloriós i bell auguri del nostre esdevenidor.

Les antigues Corts Catalanes foren de les primeres a Europa en dictar lleis que n'han perpetuat la memòria. No és un Parlament nou, doncs, que es constitueix; no es tracta d'un poble que neix a la Història, sinó d'un que hi reneix i que, gràcies a la fidelitat que serva sempre el seu esperit i gràcies a la comprensió de la República, recobra les seves llibertats i el govern de si mateix. Esperit que tornarà a aportar, en col·laboració amb els altres pobles d'Espanya, a tots el pobles del món, renovant-se avui per la voluntat de fer prevaler els principis polítics i socials de la revolució, que si féu la República possible a Espanya, a Catalunya li ha obert el camí de les seves llibertats.

Catalans, de vosaltres depenen les possibilitats del camí que se us obre. De vosaltres depèn que el Parlament i el Govern que aquest elegeixi, sigui un o sigui un altre. De vosaltres depèn l'esperit que hagi d'informar la Constitució i les lleis que es dictin a Catalunya.

Una sola cosa demanem i esperem de tots els ciutadans i de tots els partits, en nom de Catalunya: Que uns i altres vagin al sufragi amb una noblesa, amb una altura de mires i amb uns procediments dignes del moment històric i de responsabilitat que viu el nostre poble. Així mateix ho demanem a tots aquells que, tot i no essent catalans, viuen a Catalunya i comparteixen amb nosaltres uns mateixos ideals de llibertat i de justícia.

Que el primer Parlament de la Catalunya autònoma sigui fruit de consciència i no d'engany, de voluntat i no de coacció, d'afirmació d'idearis i no de passions personals que ens empetitirien a tots i que no hi manquin aquells matisos que el poble vulgui que hi siguin representats.

Que la passió dels diversos idearis que ben aviat agitaran el poble s'inspiri en les més altes raons del seny i de la noblesa. Que el Parlament que anem a constituir sigui la manifestació sobirana de la voluntat de Catalunya.

Amb aquest esperit, i d'acord amb el Consell, decreto:

Article primer.—El Parlament de Catalunya es reunirà per ordenar el funcionament dels organismes de Govern de la Generalitat de Catalunya, al Palau de la Ciutadella de Barcelona, el dia 6 de desembre vinent.

La Junta preparatòria de diputats electes es celebrarà el dia 5 de desembre, a les quatre de la tarda.

Article segon.—El Parlament estarà investit del més ampli poder constituent i legislatiu dintre de la competència que li assenyalen l'Estatut de Catalunya i la Constitució de la República.

Davant d'ell i així que estigui constituït, resignaran els seus poders l'actual President i el Consell de la Generalitat, els quals previament donaran compte de la seva gestió anterior.

Després de la resignació de poders, el Parlament procedirà a l'elecció del President de la Generalitat.

Article tercer.—D'acord amb el Govern de la República, les eleccions es celebraran a tot Catalunya el dia 20 de novembre vinent. La seva celebració estarà regulada pel Decret del Govern Provi-

sional de la República del 8 de maig de 1931, per les disposicions aclaratòries posteriors, per la llei electoral de 1907 i els paràgrafs segon i tercer de l'article únic de les disposicions transitòries de l'Estatut.

Per aquesta Presidència, i a proposta del Departament de Governació, es dictaran les disposicions adients a l'execució del present Decret.

Barcelona, 25 d'octubre de 1932.
FRANCESC MACIA

EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT, SENYOR MACIA, FA LLIURAMENT ALS PERIODISTES DEL TEXT DEL DECRET DE CONVOCATORIA DE LES ELECCIONS A DIPUTATS I PARLA UNS MOMENTS DE DIVERSES QUESTIONS PLANTEJADES

Ahir, al migdia, tal com els havia anunciat dilluns al vespre sortint del Consell, el President de la Generalitat, senyor Francesc Macià, rebé la visita dels periodistes per fer-los lliurament del decret de convocatori del Parlament català.

Pet això, manifestà que té, com sempre, una fe cega en els destins de Catalunya, i per tant, està convençut que aquestes eleccions respondran a les necessitats de la nostra terra.

—Quan podreu facilitar-nos el decret complementari electoral?

—Demà, dimecres — contestà el senyor Macià.

—Quan us sembla que dimitiran els governadors civils?

—Em fa l'efecte que això succeirà quan sigui format el Govern defini-

tiu de Catalunya, això és, una vegada s'hagi reunit el Parlament. Aleshores les facultats de què ara gaudeixen passaran a la Generalitat. És possible, però, que, tot i això, continuïn un quant temps a les mans dels governadors mentrestant es resolgui la qüestió de l'ordre públic, que és fonamental, el traspàs del qual cal que es realitzi d'acord amb el Govern de la República.

—Creieu que la prohibició de l'article vint-i-nou, segons una llei recentment votada al Parlament, regirà a Catalunya molt aviat?

—Aquesta prohibició en ple període electoral no és possible. Ho serà quan la Generalitat, si li convé, reclami l'autorització per aplicar-lo.

—Tindrà lloc alguna reunió extraordinària del Consell, durant la present setmana? — objectà un reporter?

—Es molt fàcil.

—I aquesta tarda, se celebrarà també alguna altra reunió?

—No.

El senyor Macià s'acomiadà seguitament dels periodistes.

L'ESQUERRA I EL POBLE

Ahir era fet públic el Decret del Govern de la Generalitat de Catalunya convocant les eleccions de diputats per a la constitució del nostre Primer Parlament.

Si fins ara la responsabilitat dels catalans havia estat de molt gruix, avui podem dir que aquesta responsabilitat és més feixuga que mai.

La llibertat de Catalunya no era possible aconseguir-la dins de la Monarquia. El nostre poble, carregat de bona fe, s'havia deixat endur en gran part durant trenta anys al darrera de la figura de Cambó, tipus de cabdill que fascitava les masses i tenia una entonació de veu que convidava a creure'l. Arribà un moment, però, que al poble català, que havia seguit les directrius d'aquest home, li va caure la bena que duia als ulls, i es va adonar que l'enemic més gran que Catalunya tenia era la Monarquia, i amb ella, els catalans que tractaven d'apuntalar-la. Aquell moment, el poble català, en donar-se compte de la seva responsabilitat, no trobà altres homes en els quals tenir fe que els que se li adreçaven des del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, i li deien que era el règim d'òrbidic el primer que calia abatre.

Conscient de la seva responsabilitat, el poble votava el 12 d'abril de 1931 els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya que acabdillava Francesc Macià. I aquests homes, complien immediatament la seva paraula, i a les trenta-sis hores proclamaven la República.

Calia assegurar-la. Calia enfortir-la. Calia dotar-la d'aquella estructura que fos la gènesi de la seva vitalitat. Calia que els pobles de la República fossin lliures. En el moment de néixer la República, calia que pogués ésser dit que neixia la llibertat de Catalunya; sinó la República no valia la pena d'ésser proclamada. I el poble català, conscient novament de la seva responsabilitat, votava per segona vegada el 28 de juny de 1931 els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè defensessin a les Corts Constituents el dret de Catalunya a regir-se per si mateixa, que era després la mateixa República. Fer altrament, hauria estat per part del poble català negligir aquesta greu responsabilitat que tenia al damunt i recular en el camí que ell mateix havia assenyalat. I els homes de l'Esquerra Republicana votats el 28 de juny, i al davant d'ells Lluís Companys, que ja havia donat el 14 d'abril el cop d'audàcia de possessionar-se de l'Alcaldia, aconseguien fer prevaler al Parlament de la República, per damunt de la passió exaltada dels partidaris del centralisme, enemics de la llibertat, la voluntat de Catalunya a governar-se ella mateixa.

L'Estatut és aprovat. Catalunya té el seu règim autònom reconegut per la República espanyola, amb la qual desitja conviure. És l'hora d'estructurar la Catalunya autònoma, i és arribat el moment d'eleger els homes que integraran el primer Parlament de Catalunya, han de dictar les lleis que han de regular la seva vida.

Si greu era la responsabilitat que el poble català tenia el 12 d'abril i el 28 de juny de 1931, més greu és la responsabilitat que li cau al damunt el 20 de novembre de 1932, en ocasió de l'elecció dels homes que ha de dur al Parlament català, restaurat al cap d'uns segles d'ineexistència.

Cal però, imprimir en els primers passos del nou règim autòmic aquell sentit liberal i d'esquerra, únics que poden ésser garantia d'eficàcia i de prosperitat. Només hi ha un partit que hagi demostrat al poble que era digne de la seva confiança, i que ha romàs fidel al que havia predicat com a programa al qual se subjectaria en la seva actuació pública. Aquest partit és l'Esquerra Republicana de Catalunya, que ara torna a demanar els vots al cos electoral perquè aquest li ratifiqui la confiança anteriorment donada i no desmentida pels seus actes.

Per això, perquè no l'ha desmentit en les dues ocasions en què va demanar-la i li fou atorgada, cada dia és més patent que el 20 de novembre el poble de Catalunya li ratifiqui per tercera vegada aquesta confiança, conscient de la seva responsabilitat, seguir que la grandesa de Catalunya, dins d'un règim de justícia social, ha d'anar íntimament lligada amb el Govern, a càrrec dels homes de l'Esquerra Republicana.

EL CONSELLER D'OBRES PUBLIQUES, SENYOR JOAN LLUHI, CONVERSA AMB ELS PERIODISTES

Els reporters que fan informació a la Generalitat, tingueren ocasió de saludar ahir al seu despatx el conseller d'Obres Públiques, senyor Lluhi Vallescà.

El senyor Lluhi, primerament, s'excusà de no haver-los rebut en data anterior, i seguidament s'oferi incondicionalment als periodistes per a tot allò que els convingués relacionat amb el Departament que regenta.

—Aquesta setmana mateixa—afegí—probablement apareixerà el decret anunciat pel cap del Govern, senyor Azafra, per a l'adaptació de serveis, d'acord amb el text de l'Estatut. Els individus que formin la Comissió, en representació del Govern de la República, seran tècnics dels diversos ministeris, que tinguin relació amb les respectives matèries, i dos o tres, de representació política, és a dir, afectes al Govern i ens sems especialitzats en les qüestions a intervenir. Per la nostra part farem quelcom semblant. Designarem els tècnics i alguns elements polítics, amb els quals ens lliguin afinitats d'ordre ideològic. No cal dir que aquests seran també entesos en les matèries. El que representi el departament d'Obres Públiques procurarà que vagi a la Comissió excel·lentment preparat i que conegui tots els seus detalls.

Seguidament, el senyor Lluhi exposà als periodistes les gestions que estava realitzant en aquests moments per tal d'evitar que, lentament, i sota el pretext d'ocupacions temporals de terrenys de domini públic, deter-

minats individus es dediquin a sol·licitar concessions, especialment de zones de platges i altres als Pirineus, que després representarien uns drets adquirits i un entorpidiment, per tant, per a qualsevol dels projectes que la Generalitat pot iniciar quant a matèria turística.

—Vaig visitar—digué—el ministre d'Obres Públiques, senyor Prieto, aconseguint d'aquest que s'ordenés a la Prefectura d'Obres Públiques, de Girona, la suspensió de tota mena de permisos i concessions. Sembla que aconseguirem que aquesta suspensió es faci extensiva a Barcelona, on també es cometien abusos de la mateixa naturalesa.

A continuació, el senyor Lluhi esmentà el cas que succeïx a Santa Cristina, i d'un altre, ocorregut recentment a País, on un particular, amb una simple inversió de dues-centes pessetes, va aconseguir veure quatre mil metres quadrats de terreny.

—Respecte a la suspensió del ferrocarril de Mollet a Caldes —afegí el conseller— no prendrem per ara cap determinació, ja que, donada la situació en què es troba l'assumpte en l'actualitat, la intervenció de la Generalitat podria semblar un compromís semblant al de l'Estat, i això constitueix un problema que de ple correspon al Parlament català, per tal que aquest resolgui lliurement.

El senyor Lluhi, després de rebre l'enhorabona dels periodistes, pel seu nomenament, s'acomiadà de tots ells.

UNA CANDIDATURA EXTRAORDINARIA

“Convocats per diversos elements de Sabadell, Terrassa, Montcada i d'altres poblacions, es reuniren diverses fraccions republicanes, conservadores i de centre i independents, per tal de posar-se d'acord sobre la presentació d'una candidatura per a la demarcació de Barcelona-circumscripció.

Després d'algunes discussions, va acordar-se presentar la candidatura següent: Bastardes, Bofill i Mates, Pociello Forradellas i Anguera de Sojo, en el cas que aquests dos darrers senyors no acceptessin d'anar per Barcelona-ciutat.”

Aquesta candidatura es comentà ella mateixa.

SOLA DE CAÑIZARES A LA LLIGA

Per primera vegada, la “Veu”, de la Lliga, publica en les notes polítiques l'anunci d'una conferència del senyor Solà de Cañizares, o sigui de “La Dreta Liberal Republicana de Catalunya” — un nom evidentment massa llarg per portar-lo un home sol. El tema de la conferència és: “Davant el moment polític.”

Podem avançar als nostres lectors que en aquest acte, al qual assistirà, segons diu la gasetilla, el secretari del Partit, senyor Pérez Terol, hom declararà que la Dreta Liberal es passa a la Lliga.